

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: L. H.L.**, zastoupena JUDr. Petrem Dítětem, advokátem se sídlem Horní náměstí 19, Olomouc, proti žalovanému : **Ministerstvo vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, PS 21 , o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 23.3.2010, č.j. : MV-18756/VS-2010,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 23.3.2010, č.j. : MV-18756/VS-2010 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 7.712,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Petra Dítěte, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 23.3.2010, č.j. MV-18756/VS-2010, kterým byl podle ust. § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2.2.2010, č.j. OAM-37510-6/MC-2009 (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně), jímž bylo žalobkyni dle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení k trvalému pobytu a dle ust. § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ministr vnitra ze zjištění, že se žalobkyní bylo dne 7.12.2009 zahájeno řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na

území České republiky, neboť rozsudkem Okresního soudu v Jeseníku ze dne 10.12.2008, který nabyl právní moci dne 16.4.2009, č.j. 2T 138/2007-1400 byla žalobkyně odsouzena za spáchání trestného činu podplácení podle ust. § 161 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona. Bylo prokázáno, že jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytla úplatek a spáchala takový trestný čin vůči veřejnému činiteli. Tohoto jednání se dopustila v letech 2006 – 2007, a to v šesti případech. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně považoval za prokázané, že se žalobkyně na území České republiky opakovaně dopustila závažného narušení veřejného pořádku a svým jednáním naplnila podmínku uvedenou v ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán 1. stupně věc posoudil s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21.10.2006, č.j. 11 Ca 51/2006 v němž tento soud vyslovil, že dosáhne-li určité jednání takové intenzity, že ho lze kvalifikovat jako porušení či obcházení zákona, je nutno takové jednání považovat za porušení veřejného pořádku, a to porušení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť nejen že nerespektuje základní pravidla chování a morálky a právně sice neupravené, ale společností vyžadované, ale dosahuje takové intenzity, že porušuje či obchází pravidla chování v právním předpise vyjádřená.

Žalovaný ministr vnitra dále vyšel ze zjištění, že žalobkyně v průběhu správního řízení se zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu nesouhlasila s tím, že by se jednalo o zásah do jejího soukromého a rodinného života. K tomu uvedla, že je rozvedená a má dvě děti, které se narodily v České republice a hovoří českým jazykem, v České republice pečuje o nemocnou matku a uvedla i tu okolnost, že soud schválil darovací smlouvu na dům, který byl převeden na její dceru.

Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně se v souladu s ust. § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabýval i otázkou dopadu svého rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, který nesmí být nepřiměřený. Přestože dospěl k závěru, že jeho rozhodnutí představuje zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, usoudil, že tento zásah není ne. K tomu uvedl, že dcery žalobkyně mají na území platné povolení k trvalému pobytu, její matka pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu a žalobkyně má možnost žádat o povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalovaný se dále vypořádával s rozkladovými námitkami žalobkyně, že se žalovaný správní orgán nevypořádal se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo a nesprávně posoudil podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu. V rozkladu namítala, že její nezletilé dcery mají na území povolení k trvalému pobytu a s ohledem na ust. § 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců by tak byl zrušen i jejich pobyt a zrušení povolení k dlouhodobému pobytu hrozí taktéž její matce, o kterou na území pečuje. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu tak považovala za porušení zákona, resp. za přímý zásah do jejího soukromého a rodinného života, a také zásah do soukromého a rodinného života jejích nezletilých dcer a nemocné matky.

Žalovaný při posouzení věci vzal za prokázané, že se žalobkyně na území České republiky opakovaně dopustila jednání, které lze zcela jistě kvalifikovat jako závažné narušení veřejného pořádku. Podle žalovaného zásah do soukromého a rodinného života cizince vylučuje vydání rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu jen tehdy, je-li takový zásah nepřiměřený. V daném případě sice došlo k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, nedošlo však k zásahu nepřiměřenému. Žalovaný dále uvedl, že v současné době neprobíhá řízení ve věci zrušení pobytových oprávnění nezletilým dcerám a matce žalobkyně a proto obavy z takového postupu nelze hodnotit jako opodstatněné. Žalobkyni nebyl uložen trest vyhoštění z území České republiky a její další pobyt na území České republiky musí být upraven v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že správní orgány nepostupovaly v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nesprávně posoudily právní otázky související s podmínkami zrušení povolení k trvalému pobytu stanovené dle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vytkla, že správní orgán se řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou jednak součástí správního spisu a jednak vyšly najevo v rámci správního řízení, čímž porušil povinnost danou ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Porušil také povinnost danou ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když v dostatečné míře neuvedl důvod svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí.

Žalobkyně namítala, že pro naplnění ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je za potřebí opakovaně závažným způsobem narušit veřejný pořádek a jednání žalobkyně, resp. její odsouzení rozsudkem Okresním soudem v Jeseníku ze dne 10.12.2008, sp. zn. 2T 138/2007 nelze v žádném případě považovat za opakované narušení veřejného pořádku závažným způsobem, když z její strany došlo pouze k jednorázovému vybočení z řádného života, kterého litovala, a od té doby vede řádný život. Uvedla, že nikdy úmyslně neporušila zákony České republiky ani se je nesnažila obejít.

Z uvedeného důvodu žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že správními orgány obou stupňů bylo rozhodnuto v souladu se zákonem, a to i v hledisku opakovanosti závažného jednání žalobkyně. Z obsahu spisových materiálů vyplývá, že se žalobkyně měla na území České republiky dopustit trestné činnosti, když v několika případech v rozmezí cca dvou měsíců předala policistům cizinecké policie peněžní částky v minimální výši 500,-Kč jako úplatek v souvislosti s vyřizováním žádostí k povolení k trvalému pobytu v ČR, což lze hodnotit jako opakované závažné narušení veřejného pořádku. Žalobkyně vědomě porušila platný právní řád ČR, tudíž před svým závadným jednáním měla počítat s následky s tímto spojenými. V případě zájmu realizovat soukromý a rodinný život na území ČR se žalobkyně může pokusit využít standardních institutů, které za tímto účelem poskytuje zákon o pobytu cizinců a upravit si svůj pobyt na území jiným způsobem. V dané věci se také nerozhodovalo o správním vyhoštění žalobkyně, nýbrž o zrušení platnosti jedné formy z možných pobytů na území ČR. Proto žalovaný nepovažuje napadené rozhodnutí správního orgánu za porušení mezinárodní Úmluvy o právech dětí, žalobkynin zmiňované právo dítěte na výchovu obou rodičů zůstává nadále zachováno.

Žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle § 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu uděleného tomu, kdo o cizince, držitele tohoto povolení, pečoval.

Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Vycházejí z uvedené právní úpravy soud o žalobě uvážil takto :

V dané věci je v rámci soudního přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí mezi účastníky řízení sporná otázka, zda byly splněny podmínky pro zrušení trvalého pobytu žalobkyně na území České republiky stanovené v § 77 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Z podané žaloby je zřejmé, že žalobkyně zpochybňuje naplnění zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu :

1) tvrzením, že její jednání, za které byla odsouzena trestním rozsudkem Okresního soudu v Jeseníku ze dne 10.12.2008, není opakovaným narušením veřejného pořádku ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. a) cit. zákona, že šlo toliko o jednorázové vybočení z normálního života a že žalobkyně nikdy úmyslně neporušila zákony České republiky.

2) tvrzením, že zrušením trvalého pobytu na území ČR došlo k zásahu do rodinného života a způsobí odloučení od jejích dětí.

K uvedenému soud z podkladů správního řízení předně považuje za prokázané, že se žalobkyně dopustila jednání, pro které byla rozsudkem Okresního soudu v Jeseníku ze dne 10.12.2008 sp. zn. 2T 138/2007 uznána vinou ze spáchání trestného činu podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona a za toto jednání byla pravomocně odsouzena. Uvedeného jednání se dopustila šesti skutky dne 13.12.2006, dne 14.12.2006, dne 17.1.2007, 31.1.2007, dne 5.2.2007 a dne 19.2.2007, a to vůči několika s policistům z Oddělení cizinecké policie Jeseník. Jednání žalobkyně sice bylo kvalifikováno jako jeden trestný čin, tento však byl spáchán několika skutky, a proto žalovaný nepochybil, když *ve smyslu zákona* o pobytu cizinců považoval jednání žalobkyně za opakované. Z hlediska kritéria opakovanosti narušení veřejného pořádku totiž není podstatná trestněprávní kvalifikace jednání cizince co do počtu případně spáchaných trestných činů, nýbrž je relevantní, *jakým chováním cizinec vyjadřuje svůj vztah k zemi*, která mu udělila pobytové oprávnění. Zákon o pobytu cizinců právní úpravou garancí proti chování narušujícímu veřejný pořádek právě pro možnost získání a udržení pobytového oprávnění na území České republiky vyžaduje určitou kvalitu chování cizince na území. Jednání žalobkyně, byť jde co do právní

kvalifikace o jeden trestný čin, má bezesporu povahu dílčích útoků, které zjevně a opakovaně porušují právní řád České republiky, nadto v intenzitě, která zakládá trestní odpovědnost. Žalobkyně se dopustila nezákonného jednání narušujícího veřejný pořádek v šesti případech, a to v různém časovém období a vůči různým osobám v postavení orgánu veřejné moci, to znamená, že svůj záměr - postupovat proti právnímu řádu ČR, nadto vůči osobám, které jsou veřejnými činiteli, uskutečnila opakovaně. Povaha protiprávního jednání, kterého se dopustila, svědčí o tom, že tak učinila úmyslně a také za toto jednání byla odsouzena pro úmyslný trestný čin. V souvislosti s uvedeným nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že veřejný pořádek neporušila opakovaně, že šlo o její jednorázové vybočení z normálního života, že nikdy neporušila zákony ČR úmyslně a ani se je nesnažila obejít. Žalobkyně ostatně i vzhledem k délce jejího pobytu na území si musela být vědoma toho, že svým jednáním porušuje právní řád ČR a nadto, že tak činí závažným způsobem. Soud jen doplňuje, že stejně tak, jak žalovaný nahlíží na opakovanost jednání žalobkyně – totiž z pohledu více skutků, tak je třeba i hodnotit závažnost jednání žalobkyně. Soud vzal za prokázanou i závažnost jednání žalobkyně, když z trestního rozsudku vyplývá, že se žalobkyně dopustila *podplácení veřejných činitelů v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu* a to vždy v několika různých případech a v delším časovém období.

Oproti uvedenému však soud přisvědčil námitce žalobkyně, že správní orgány nedostatečně posoudily podmínku zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu spočívající ve zkoumání přiměřenosti dopadu takového rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince.

K tomu, aby správní orgán mohl objektivně posoudit intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince, musí brát v potaz veškeré skutečnosti, které mohou mít na výsledné rozhodnutí vliv. Kromě samotné existence rodinných vazeb je tak správní orgán povinen i náležitým způsobem zjistit jejich faktické fungování, tj. závislost rodinných příslušníků na osobě cizince, o jehož pobytu je rozhodováno, ve smyslu materiálním (povinné výživy), ale i sociálním (výchovy jejich nezletilých dětí) včetně integrace jak žalobkyně tak jejich rodinných příslušníků na území ČR vzhledem k délce pobytu na tomto území, apod.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k hledisku přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně pouze zopakoval důvody, jimiž se k tomuto hledisku ve svém rozhodnutí zabýval správní orgán 1. stupně. Ten své hodnocení, že rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně odůvodnil tím, že dcery žalobkyně mají na území České republiky platné povolení k trvalému pobytu a matka žalobkyně pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu a že žalobkyně má možnost požádat o dlouhodobý pobyt. Uvedené však svědčí toliko o veřejnoprávním vztahu rodinných příslušníků žalobkyně k České republice na základě pobytové oprávnění, nevypovídá však nic o hodnocení soukromých a rodinných poměrů žalobkyně a o míře zásahu do těchto poměrů. Žalovaný se na obou stupních řízení s možnou mírou zásahu do rodinných poměrů žalobkyně více nezabýval, ačkoliv žalobkyně v podaném rozkladu předestřela, že má na území České republiky dvě *nezletilé* dcery s povolením k trvalému pobytu, jejichž pobytový status je závislý na pobytovému statusu žalobkyně a je tak dle § 77 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. ohrožen, že žalobkyně pečuje o svojí matku, která má na území ČR dlouhodobý pobyt z důvodu § 42a písm. f) zákona. Tyto skutečnosti sice nejsou samy důvodem pro to, aby rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně bylo považováno za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť není nic nepřiměřeného na tom, že by tyto rodinní příslušníci měli žalobkyni následovat do země jejich původu, nicméně v dané věci svědčí o

tom, že žalobkyně dlouhodobě s trvalým pobytem od r. 2003 vede na území České republiky rodinný život a je otázkou, v jaké intenzitě může předmětné rozhodnutí do těchto poměrů zasáhnout. Zodpovězení této otázky předpokládá náležité zjištění a posouzení rodinných poměrů žalobkyně. Přestože správní orgán 1 stupně ve svém rozhodnutí, vycházející z protokolu o seznámení žalobkyně s podklady řízení ze dne 20.1.2010, zmínil okolnosti soukromého života žalobkyně, tj., že obě dcery, které má svěřeny do výchovy, se narodily v ČR, chodí zde do školy a hovoří jen česky a že na jednu z jejích dcer byl dokonce otcem nezletilý převeden rodinný dům. K tomu žalobkyně s podanou žalobou doložila, že Okresní soud v Ostravě pod č.j. 43 P a Nc 468/2006-16 0 Nc 432/2006 rozsudkem ze dne 18.1.2007 schválil darovací smlouvu ze dne 23.11.2006, kterou otec nezletilé dcery žalobkyně Hai Yen Le na tuto dceru převedl nemovitosti na území ČR s tím, že žalobkyně a otec nezletilé budou plnit finanční povinnosti k této nemovitosti jako zákonní zástupci nezletilé. Správní orgán 1 stupně ani žalovaný k podanému rozkladu se těmito všemi tvrzenými poměry žalobkyně nikterak nezabývaly.

Lze tedy uzavřít, že žalobkyně v podané žalobě právem namítala, že žalovaný porušil svou povinnost danou ust. § 50 odst. 4 věty za středníkem, správního řádu, když pečlivě nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a k tomu, co žalobkyně v řízení uvedla a v rozporu s ust. § 68 odst.3 správního řádu se nevypořádal s námitkami žalobkyně a s jejím vyjádřením k podkladům řízení.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost spočívající v nedostatečném skutkovém a právním posouzení věci, neboť žalovaný nevzal v úvahu veškeré okolnosti v rozsahu zkoumaného hlediska přiměřenosti zásahu do rodinných poměrů žalobkyně, které v řízení vyšly najevo a za základ rozhodnutí vzal toliko skutkový stav, spočívající ve zjištění pobytových oprávnění rodinných příslušníků žalobkyně, který je nedostačující pro zhodnocení uvedené podmínky dle § 72 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

V dalším řízení proto na žalovaném bude, aby se zabýval všemi okolnostmi, které v řízení vyšly najevo o soukromém a rodinném životě žalobkyně a jejím pobytu na území ČR.

Soud v dané věci rozhodoval bez jednání, neboť k tomu byly splněny podmínky ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci k výzvě soudu neuvedli, že trvají na projednání věci při nařízeném ústním jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a v nákladech právního zastoupení ve výši 4.800,- Kč, které jsou tvořeny jednak odměnou za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky), dále 2 paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a částkou 1.008,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tedy činí 7.808,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní

soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31. října 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.